

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 108. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593028288/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

skee have tænkt: Der have vi Følgen af Spillerliv; men fordi han var saa smuk, bragte det ikkun nogen Sorgenmodighed ind i min Sympathi.

«Jeg horte iafies, at De var taget fra Byen,» sagde han.

«Ja, jeg var i Versailles.»

Han havde ogsaa været der, og fra dette Udgangspunkt begyndte en Samtale, som vi fortsatte Arm i Arm, op og ned ad *Boulevards des Capucines, des Italiens* og *Montmartre*, i flere Timer. Jeg har senere gjort mig megen Umage for at huske Enkeltheder i Samtalen, men forgjæves, og det hidrører maaskee fra, at vi, uden at komme ind paa Spørgsmaal og Svar af personlig Art, berørte Alt, hvad der gjensidig hørte vor aandige Tilværelse til.

Det gaar næsten altid saaledes mellem Mennesker, der føre en første Samtale og interessere sig mere end almindelig for hinanden. Man glider fra Gjenstand til Gjenstand, man ligesom sikkrer sig et almindeligt Omrids, og de fleste senere Samtaler blive kun en Dylberegaen, ikke en Udvidelse af den første, der forsaavidt kan siges at have indeholdt Alt. En medvirkende Grund til, at Samtalen, da jeg længe efter vilde huske den i Enkeltheder, stod temmelig ubestemt, var vel den, at vi væsenlig samstemmede. Han udtalte ikke nogen for mig ny Tanke, men havde kun en anden, behagelig, undertiden overraskende Form, fordi han var kommen til Sit paa en anden Maade end jeg. Desuden er det nok muligt, at jeg talte mest, fordi jeg efter Omstændighederne maatte komme tustedt med mere Indhold end han, der ved Spillelidenskaben, og hvad dertil hørte, fik meget aandigt Liv trængt tilbage og glemte saa Meget. Uden at gjøre ham Uret kan jeg tilføie, at han, som det syntes, undertiden ligesom lyttede til sine egne Ord, fornøiet over, at han endnu ikke havde glemmt at tænke og tale saadan. Hvad der laa paa Bunden hos os Begge To, skjøndt paa forskjellig Maade, men tillige kan kom frem indirecte, var Misfornøielse med det nærværende Øieblik og Længsel efter et kraftigere, ærefaldt Liv, medens vi Begge vare i Baand – Baand af den Slags, som man ikke kan løse, men kun skjære over, naar man har Sværdet. Vi grebe saa at sige efter Sværdet, ikke blot i hine Versaillesbilleder, men i alt det Aandige, der paa saa elektrisk Maade rører sig i Paris. Vi sagde ikke, hvortil vi vilde bruge de Følelser, som vi snart antydede, snart hentede frem; men dette Slør, som vi bestandig kastede over vort eget personlige Indre, gav Samtalen noget desto mere Tiltrækkende og forhindrede derhos al Sentimentalitet.